

Arrest

nr. 310 440 van 23 juli 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emile Banningsstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SAFI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Driouch op in juli 1977.

Op 4 februari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde nam op 24 juli 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 augustus 2020 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 9 september 2020 dient de verzoekende partij wederom een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde nam op 22 oktober 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Er werd aan de verzoekende partij tevens een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar.

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 26 maart 2021 werd dit beroep verworpen.

De gemachtigde besliste op 21 december 2020 opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 november 2022 legt de verzoekende partij een verklaring af van wettelijke samenwoning met mevrouw C. O.

Op 19 januari 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 12 juli 2023 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19/01/2023 werd ingediend door:

Naam: K.

Voornaam: K.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1977

Geboorteplaats: Driouch

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Belgische geregistreerde partner, de genaamde G., O. (RR (...)) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies dd. 22.10.2020) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van drie jaar. Betrokkene kreeg op diezelfde dag een bijlage 20 met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Betreffend bevel gaat gepaard met het bestreden inreisverbod en de redengeving voor het opleggen van het inreisverbod vindt zijn grondslag in dit bevel, met name de ontzegging van een termijn voor vrijwillig vertrek waardoor krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° VW een inreisverbod dient te worden opgelegd. Tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies) tekende betrokkene dd. 30.11.2020 een verzoek tot nietigverklaring van het inreisverbod (bijlage 13sexies) aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: RvV/De Raad). Bij arrest nr. 251 749 van 26 maart 2021 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep tot nietigverklaring verworpen. De betrokkene diende negen keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar aangehaalde neef, de genaamde R. K., M. (RR (...)) op grond van artikel 47/1, 2° VW, op data 11.09.2015, 20.05.2016, 30.12.2016, 27.09.2017, 08.06.2018, 13.12.2018, 03.07.2019, 04.02.2020 en

14.08.2020. Deze werden geweigerd middels bijlage 20 dd 10.03.2016, 18.11.2016, 12.06.2017, 23.03.2018, 07.12.2018, 12.06.2019, 22.10.2019, 24.07.2020 en 22.10.2022. Enkel tegen de eerste weigering van 10.03.2016 ging betrokkene in beroep, beroep dat op 26.09.2016 door de RvV ongegrond werd verklaard. Tegen de zeven volgende weigeringen ging betrokkene zelfs niet in beroep. De Raad acht in arrest nr. 251 749 van 26 maart 2021 een inreisverbod van 3 jaar gegrond en volgt het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de betrokkene de procedure van artikel 47/2 VW misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Op 03.03.2022 maakte de betrokkene een eerste melding bij de gemeente Wommelgem van een voorgenomen wettelijke samenwoning met de heer C., O., de referentiepersoon in huidige aanvraag. Op 14.06.2022 verleende het Parket van de procureur des Konings Antwerpen negatief advies met betrekking tot deze samenwoning. Kort daarna, op datum 04.08.2022 dienden betrokkenen een nieuwe melding wettelijke samenwoning in bij de gemeente Wommelgem, waarvoor zij dd 22.12.2022 positief advies van het Parket van de procureur des Konings Antwerpen verkregen. Op 19.01.2023 diende de betrokkene een aanvraag gezinshereniging in, voorwerp van de huidige beslissing.

Uit bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene het inreisverbod geenszins heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrani Hof van Justitie - C225/16 van 26.07.2017). Er is geen enkel spoor dat betrokkene het grondgebied heeft verlaten. Hieruit volgt dat het inreisverbod aldus heden nog steeds van kracht is. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Betrokkene legde een eerste verklaring wettelijke samenwoning af dd. 03.03.2022, met andere woorden na het opleggen van het nog steeds geldende inreisverbod van 22.10.2020. Een geregistreerd partnerschap geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en haar wettelijk geregistreerde partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. In deze dient te worden opgemerkt dat er op het moment van het nemen van het inreisverbod en in het verzoekschrift dd. 30.11.2020 tot nietigverklaring van het inreisverbod nog geen sprake was van een relatie met de heer C.. In hogermeld arrest oordeelde de Raad dat er op dat moment van een beschermenswaardig gezins- of privéleven van de betrokkene met haar broers, zussen en andere familieleden, in de zin van artikel 8 van het EVRM, geen sprake was. De betrokkene heeft nagelaten het bevel en het inreisverbod dd 22.10.2020 na te leven en heeft in die omstandigheid een partnerrelatie aangegaan met de heer C., O. Er kan dan ook op basis van de aangegane relatie geen aanleiding zijn tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf of bescherming tegen verwijdering op grond van artikel 8 van het EVRM, aangezien betrokkene haar gezinsleven in België opbouwde, wetende dat haar verblijfssituatie vanaf het begin precair was en dat haar verblijfssituatie zo was dat bijgevolg het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin eveneens onzeker was. Ook het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het EHRM dan ook geen aanleiding tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 September 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland).

Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en haar partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof van Justitie benadrukt namelijk in het voornoemde arrest in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018 dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie zij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken: ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals voorzien in artikel 40ter, namelijk de verklaring wettelijke samenwoning, een geldig paspoort, bewijzen bestaansmiddelen van de referentiepersoon en een aantal foto's zonder datum waarmee de betrokkene poogt het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen. Er is op basis van deze stavingsstukken geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van haar partner. In het dossier zijn er geen elementen terug te vinden dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch dat er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van hem ten aanzien van betrokkene van welke aard ook. De referentiepersoon is geboren in België, heeft hier steeds gewoond en verkreeg dd 07.01.1997 de Belgische nationaliteit. De heer C. beschikt over uitkeringen, die hem maandelijks worden uitgekeerd. Betrokkene en referentiepersoon zijn allebei volwassen personen. Niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige

(mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zouden dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Het bestaan van dit inreisverbod, hetwelke nog steeds van kracht is, rechtvaardigt dat de aanvraag als familielid van een Belgische onderdaan, overeenkomstig art. 40ter, niet ten gronde wordt behandeld. De aanvraag is door het bestaan van dit inreisverbod eigenlijk onontvankelijk. Betrokkene wordt verzocht eerst gevolg te geven aan het inreisverbod en het bijhorende bevel opdat zij nadien haar recht op gezinshereniging zou kunnen laten gelden. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging te doen, zo lang het inreisverbod van kracht is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het VWEU, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"6.- Verzoekster diende een aanvraag in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie, tot afgifte van verblijfskaart voor verblijf van meer dan drie maanden.

Zij diende de aanvraag in functie van haar wettelijk geregistreerd partner de heer O. C. (RRN (...)), een Belg die geen gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer.

Verweerster weigert de aanvraag. Zij is van oordeel dat tegen verzoekster een inreisverbod van drie jaar bestaat dat nog van kracht is. Zodoende meent ze dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat tussen de referentiepersoon e verzoekster een afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Zij meent dan ook dat er in casu niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

6.- Artikel 40ter, §2 Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Inzake bewijs van een duurzame en stabiele partnerrelatie stelt artikel 40bis, §2, 2°, a Vreemdelingenwet:

'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar. Voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;"

Aldus bepaalt de Vreemdelingenwet in welke gevallen het duurzaam (en stabiel) karakter van de partnerrelatie sowieso is aangetoond.

In casu werd de verklaring van wettelijke samenwoont afgelegd op 03.03.2022. De bestreden beslissing werd genomen op 12.07.2023, meer dan een jaar na dat partijen onafgebroken in België hebben samengewoond. Een van de gevallen waarin het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond is, is het één jaar onafgebroken samengewoond hebben. Volgens de Vreemdelingenwet is in dat geval het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond. De Vreemdelingenwet laat geen ruimte voor uitzonderingen, of voor verdere beoordeling. De verwerende partij is dan gehouden om te oordelen dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond is.

Een duurzaam en stabiel karakter van de relatie kan met alle middelen van recht aangetoond worden. De foto's die ze voorgelegd hebben en de verklaring van de wettelijke samenwoont zijn voldoende bewijs om aan te nemen dat partijen een duurzame relatie hebben.

Bijgevolg bestaat in casu geen twijfels omtrent de duurzaamheid van de relatie. De bestreden beslissing miskent dan ook de artikel 40bis, §2, 2°, a Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de aanvraag wordt ingediend vanuit een legaal verblijf. Hierdoor voldoet verzoekster aan de vereisten van artikel 40ter om in België verblijfsrecht te genieten op basis van gezinshereniging met haar wettelijk geregistreerde partner.

7.- De aanvraag tot gezinshereniging werd niet in aanmerking genomen omdat er voordien tegen verzoekster een inreisverbod was uitgevaardigd dat definitief was geworden.

8.- Verweerster meent dat het inreisverbod nog van kracht is.

Het Hof van Justitie (HvJ) verduidelijkt dat een inreisverbod pas van kracht wordt op het moment dat de betrokkene daadwerkelijk het grondgebied van de lidstaten verlaat. (Ouhrami van 26 juli 2017) Dit arrest bevestigt dat een inreisverbod pas effect heeft vanaf het moment dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien het Hof heeft vastgesteld dat een inreisverbod niet van toepassing kan zijn bij voortdurende aanwezigheid op het grondgebied van België, kan de Dienst Vreemdelingenzaken een inreisverbod dat niet is uitgevoerd, niet aanvoeren als reden om een latere verblijfsaanvraag niet in overweging te nemen of te weigeren.

Het inreisverbod en de gevolgen ervan beginnen te gelden vanaf het moment waarop de betrokkene daadwerkelijk het grondgebied van de lidstaat heeft verlaten.

Het Hof van Justitie oordeelt dat de vaststelling van het tijdstip waarop het inreisverbod ingaat niet aan de beoordeling van de lidstaten kan worden overgelaten, rekening houdend met:

- het doel van de richtlijn, namelijk gemeenschappelijke normen en procedures vaststellen om de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders verzekeren, en
- het feit dat voor de betekenis en de draagwijdte van het begrip 'inreisverbod' in de Terugkeerrichtlijn nergens wordt verwezen naar het recht van de lidstaten.

In casu heeft verzoekster nooit het grondgebied van België verlaten, wat betekent dat het inreisverbod nooit van toepassing is geweest.

9.- Verder heeft het bestuur verzoekster een tijdelijk verblijfsrecht toegekend door bijlage 19ter af te geven, het inreisverbod heeft ingetrokken. Hoewel het een tijdelijke en precaire verblijfstitel betreft, heeft de bijlage 19ter invloed op zowel de uitvoerbaarheid als de verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046 en RvV 18 november 2016, nr. 177.933, p.22).

Het jaarverslag van de federale Ombudsman van 2023 stelt volgende aanbevelingen:

“De Dienst Vreemdelingenzaken brengt hen ervan op de hoogte dat de gemeentelijke administratie geen akte kan nemen van hun aanvraag, noch hen een bijlage 19ter kan afleveren en beveelt hen dus nogmaals om het grondgebied te verlaten. Indien de gemeentelijke administratie hen reeds een bijlage 19ter heeft afgeleverd, geeft de Dienst Vreemdelingenzaken instructie om deze terug in te trekken met het motief dat deze administratie de aanvraag niet had mogen in ontvangst nemen.”

Hieruit blijkt dat het louter afgeven van een bijlage 19ter bevestigt de gemeente dat het inreisverbod en het BGV geen werking meer heeft.

In casu heeft verzoekster na het indienen van haar aanvraag een bijlage 19ter gekregen. Daarna heeft ze ook een attest van Immatriculatie gekregen.

Overeenkomstig artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 1981 was de gemeente in feite verplicht om bijlage 19ter af te geven. Als de verwerende partij de aanvraag wilde afwijzen, had ze bijlage 20 moeten afgeven. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgegeven. Hierdoor is artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 geschonden, wat resulteert in de noodzaak om de bestreden beslissing te vernietigen.

Conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB heeft de gemeente aan verzoekster op 19/01/2023 een bijlage 19ter afgeleverd.

Verzoekster heeft in dit geval een aanvraag voor gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waardoor normaal gesproken artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 de procedure voor gezinshereniging verder regelt. De verwerende partij lijkt echter van mening te zijn dat ze de gezinsherenigingsprocedure kan weigeren door een bijlage 20 af te geven in vanwege het bestaande inreisverbod.

Niettemin heeft het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 135.627 van 19 december 2014 al geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als rechtvaardiging om de verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger niet in overweging te nemen. Deze lijn wordt eveneens bevestigd in RvV-arrest nr. 139.567 van 26 februari 2015 en RvV-arrest nr. 140.920 van 12 maart 2015, waarbij wordt aangegeven dat DVZ de gezinshereniging moet onderzoeken en deze alleen kan weigeren als de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, er sprake is van fraude, misbruik, of een ernstige bedreiging van de openbare orde.

10.- Voorts is verweerster van mening dat het bestaan van een gezinsband tussen verzoekster en haar partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Uw Raad is in diverse arresten van geoordeeld dat het niet kan dat dienstvreemdelingenzaken een aanvraag gezinshereniging niet in overweging neemt. Verschillende arresten van de Raad van State bevestigen het standpunt van Uw Raad dat beslissingen van DVZ, waarbij de aanvraag voor gezinshereniging niet in overweging wordt genomen vanwege een bestaand inreisverbod, onwettig zijn (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596 en RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

Voorts is de bestreden beslissing tevens in strijd met artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU). Dit oordeelde het Hof van Justitie (HvJ) in het arrest K.A. e.a. tegen België van 8 mei 2018, naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het jaarverslag van de federale ombudsman van 2023 stelt volgende aanbevelingen:

“De Dienst Vreemdelingenzaken verdedigt de stelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dat ermee samengaat niet verdwenen zijn uit de Belgische rechtsorde door het verwerven van een nieuwe hoedanigheid en dat zij bijgevolg nog altijd rechtsgevolgen hebben. Hij weigert dus om een aanvraag voor een verblijfskaart in overweging te nemen, na te gaan of het familielid van een Belg voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging en hem bijgevolg een verblijfskaart uit te reiken.

Deze gedachtegang kan niet worden gedeeld. Enerzijds is het standpunt dat het inreisverbod primeert op de latere verwerving van de hoedanigheid van een familielid van een Belg betwistbaar. Anderzijds is de weigering om een aanvraag voor een verblijfskaart in overweging te nemen een juridische constructie, zonder wettelijke basis, niet in verhouding tot het recht op eerbiediging van het familieleven en bron van juridische onzekerheid.

Het inreisverbod heeft geen bestaansreden meer door het verkrijgen van de hoedanigheid van familielid van een Belg.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat een nieuw element, zoals de geboorte van een Belgisch kind of het huwelijk van een vreemdeling met een Belg, de draagwijdte van het voor deze gebeurtenis betekende inreisverbod niet wijzigt.

Een inreisverbod wordt betekend aan een onderdaan van een derde land in illegaal verblijf. Door het verwerven van de hoedanigheid van een familielid van een Belg, is de vreemdeling geen gewone onderdaan van een derde land in illegaal verblijf meer, zoals gedefinieerd in de terugkeerrichtlijn. Hij maakt geen deel meer uit van de personen beoogd door deze richtlijn en waarvan de verwijdering tegen elke prijs moet worden georganiseerd.

Door het indienen van een aanvraag gezinshereniging bij zijn gemeentelijke administratie in België, beroept de vreemdeling zich op zijn nieuw verworven familieband als motief voor een legaal verblijf dat zijn verplichting om het grondgebied te verlaten nietig verklaart. Door deze aanvraag, vraagt hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn verblijfssituatie opnieuw te onderzoeken en zich in het bijzonder uit te spreken over zijn recht op eerbiediging van zijn familieleden. Hij heeft prima facie een geldige reden om op het grondgebied van de lidstaat te verblijven en moet dit recht op eerbiediging van zijn familieleden door middel van een formele aanvraag kunnen laten gelden.

Door het verwerven van de hoedanigheid van familielid van een Belg, valt hij voortaan onder een andere titel van de wet van 15 december 1980.”

De aanvraag dient dan ook in overweging genomen te worden.

11.- Verwerende partij verwijst hierbij naar het arrest K.A. tegen België van het Hof van Justitie. Het Hof van Justitie oordeelde dat deze praktijk, waarin de beslissing tot niet-in aanmerking name enkel en alleen gebaseerd is op het bestaan van een definitief geworden inreisverbod, in strijd is met artikel 20 VWEU. Er moet worden nagegaan of er tussen de derdelander en de statische Belg een afhankelijkheidsrelatie bestaat die deze laatste feitelijk zou dwingen het grondgebied van de Unie in haar geheel te verlaten, wanneer een afgeleid verblijfsrecht voor het familielid geweigerd wordt. In dat geval zou aan de Unieburger immers het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten worden ontnomen. Het betreft hier situaties waarin een weigering om een verblijfsrecht aan een derdelander toe te kennen, ertoe zou kunnen leiden dat de Unieburger gedwongen wordt het grondgebied van de Unie te verlaten. Dit zou resulteren in het feitelijke verlies van de rechten die voortvloeien uit het Unieburgerschap. (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL, “Europees recht”, Antwerpen, Intersentia, 2017, 121-122.)

In casu is er sprake van een afhankelijkheidsverhouding. Verzoekster verblijft reeds geruime tijd in België en is aangewezen op de zorg van de referentiepersoon. Deze afhankelijkheidsverhouding is ook aangetoond op basis van de stukken die werden voorgelegd. Een terugkeer naar Marokko zou betekenen dat verzoekster niet in haar eigen behoefte kan voorzien en dat zij niet kan terugkeren naar België. Haar duurzame relatie met referentiepersoon zorgt ervoor dat haar aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist.

Zodoende is ze dan ook afhankelijk van de referentiepersoon. Bovendien is de referentiepersoon geboren en getogen in België, het is onredelijk om van hem te verwachten dat hij België zou verlaten om in een ander land zijn gezinsleven voort te zetten.

Tevens heeft zij ook verschillende familieleden die over legaal verblijf in België beschikken. Verzoeksters gezins- en privéleven speelt zich al sinds 2006 in België af. Zij heeft een geruime periode over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied beschikt. Verzoekster onderhoudt verder nauwe familiale contacten met haar zoon en diens partner, die over de Poolse nationaliteit beschikt en waarmee zij op hetzelfde adres woont. Daarnaast heeft verzoekster ook nog haar twee zussen en drie broers in België en bij uitbreiding binnen Europa. Zij beschikken allen over legaal verblijf binnen Europa. De ouders van verzoekster zijn reeds geruime tijd overleden waardoor verzoekster geen familieleden/belangen meer heeft in haar herkomstland.

België is effectief het centrum van haar familiale en sociale belangen. In haar land van herkomst beschikt ze niet over een sociaal en familiaal vangnet. Als een vrouw van middelbare leeftijd is het voor haar dan ook onmogelijk te overleven in patriarchaal maatschappij zonder enige vangnet. Bijgevolg kan ze dan ook niet overleven in haar land van herkomst.

Bovendien is, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing suggereert, het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (voor of na het opgelegde inreisverbod) niet relevant voor het verkrijgen van

een mogelijk verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

Uit het arrest K.A. t. België volgt ook om een belangenafweging te maken van het recht op een gezinsleven van het familielid, in het licht van artikel 7 Handvest van de Grondrechten. Dit is in casu niet gebeurd.

Voor de toekenning van een verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU is het, daarentegen, wel van belang op welke gronden het terugkeerbesluit en het inreisverbod zijn uitgevaardigd. Indien een dergelijk besluit genomen worden op de gronden dat de betrokkene geen legaal verblijf heeft en niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting, brengt het ontstaan van de afhankelijkheidsrelatie tussen een EU burger en de derdelander in kwestie, teweeg dat de illegale situatie ophoudt te bestaan. Een verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU wordt daar immers rechtstreeks aan ontleend. In dat geval kan de derdelander dus niet langer geacht worden illegaal op het grondgebied van de lidstaat te verblijven, zodat de grond voor het terugkeerbesluit vervalst en een verblijfsrecht moet worden toegekend.

12.- De bestreden beslissing tot niet-in aanmerking name van een verblijfsaanvraag wegens een inreisverbod is strijdig met artikel 8 EVRM dat het recht op een gezinsleven waarborgt. Deze bepaling bepaalt immers:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten vrijheden van anderen.”*

Het is moeilijk te rijmen dat een afwijzing van een verblijfsaanvraag kan plaatsvinden zonder effectief rekening te houden met artikel 8 van het EVRM, wanneer deze afwijzing gebaseerd is op het feit dat de betrokkene een inreisverbod opgelegd heeft gekregen.

Allereerst is het duidelijk dat in dit geval sprake is van een beschermd gezinsleven volgens artikel 8 van het EVRM. Het recht op bescherming van gezinsleven veronderstelt namelijk het bestaan van een 'gezin'. Dit begrip moet autonoom worden geïnterpreteerd, los van nationale wetgeving. Het moet gaan om een gezin de facto en niet noodzakelijk om een gezin de iure. (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z/Verenigd Koninkrijk, § 36; P. VAN DIJK, en G.J.H VAN HOOFF, De Europese conventie in theorie en praktijk, Ars Aequi Libri, Nijmegen, 1990, 419.)

13.- Zo hecht het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) aanzienlijke waarde aan de aanwezigheid van een daadwerkelijk gezinsleven. (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx/België, § 31.)

Het EHRM heeft ook al uitspraak gedaan over de aanwezigheid van een gezinsleven tussen twee volwassenen die weliswaar geen huwelijk hebben, maar wel een feitelijke relatie onderhouden. In de zaak Kroon tegen Nederland heeft het EHRM bevestigd dat er tussen feitelijke partners eveneens sprake kan zijn van een gezinsleven. Het EHRM heeft namelijk geoordeeld:

“In any case, the Court recalls that the notion of “family life” in article 8 is not confined solely to marriage-based relationships and may encompass other de facto “family ties” where parties are living together outside marriage. Although, as a rule, living together may be a requirement for such a relationship, exceptionally other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto “family ties”. ”

In casu gaat het om een wettelijk geregistreerde samenwoning. Bijgevolg is er geen twijfel mogelijk over de aard van de gezinsband. Temeer nu ook verweerster zelf erkent dat er in casu effectief een gezinsband bestaat. Verzoekster houdt voor dat haar gezins- of familieleven niet in rekening is gebracht en de bestreden beslissing op geen enkele wijze een beoordeling of belangenafweging reflecteert.

In het jaarverslag van 2015 stelde de federale ombudsman dat een vreemdeling die voldoet aan de vereisten voor gezinshereniging onmiskenbaar een sterke band heeft met de referentiepersoon. (FEDERALE OMBUDSMAN, Jaarverslag 2015, https://1070.makemeweb.net/sites/default/files/explorer/OA_RO_15-05.pdf, p. 62)

Zoals eerder uiteengezet, wordt er namelijk overtuigend bewijs geleverd van een duurzame relatie tussen verzoekster en haar partner. Hierdoor kan worden geconcludeerd dat er een sterke band bestaat. Een weigering, zoals in dit geval, maakt het partners voor maar liefst 3 jaar onmogelijk om samen te wonen.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat geen concrete banden van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar gezins- en familieleden.

Een schending artikel 8 van het EVRM, van artikel 20 van het VWEU, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt

14.- Artikel 62 Verblijfswet en artikelen 2 en 3 Motiveringswet bepalen dat de beslissingen uitgaand van de overheden zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Overeenkomstig artikel 62, §2 Verblijfswet moet de administratieve beslissing met redenen omkleed zijn.

Artikel 2 Motiveringswet stelt dat administratieve beslissingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit wil zeggen dat de beslissing niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan het werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet stelt dat zulke beslissingen op een “afdoende” wijze gemotiveerd dienen te worden. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motivering is pas afdoende wanneer ze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, “Draagwijdte van de formele motiveringsplicht” in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151-162.

De formele motiveringsplicht verplicht immers de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Dit is kennelijk niet gebeurd. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.

15.- De term “afdoende” bevestigt door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Dit wil zeggen dat de motivering duidelijk te maken moet hebben met de beslissing. Daarenboven moet ze draagkrachtig zijn. Dit betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd. (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732; RvS, 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 oktober 2000, nr. 90.169)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486.)

16.- De bestreden beslissing stelt dat erin casu geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Terwijl uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekster geen familiale en sociaal vangnet heeft in haar land van herkomst en dat ze geruim lange tijd in België verblijft.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met deze specifieke omstandigheden van het dossier.

Een dergelijke motivering is dan ook geenszins omstandig.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met de feiten van het dossier en schendt de motiveringsplicht. Bovendien is er ook sprake van onzorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij.

17.- Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat elk overheidsgedrag en -optreden dient getoetst te worden aan het criterium van een normaal en voorzichtig handelende overheid. Bij de beoordeling van het (on)zorgvuldige overheidsgedrag dient ten volle rekening gehouden te worden met de feitelijke omstandigheden waarin de overheid zich, op dat ogenblik, bevindt, daarin begrepen de eventuele beoordelings- en/of beleidsvrijheid die door de wetgever aan de administratieve overheid is gelaten. (K. LEUS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel" IN I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, (101) 106.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dan ook dat het bevoegde bestuursorgaan bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek én met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt. Om aan de op hem rustende (formele) motiveringsplicht te voldoen, moet het bevoegde bestuursorgaan duidelijke motieven vermelden die zijn beslissing verantwoorden. Alleen met de in de beslissing formeel verwoorde motieven kan er rekening worden gehouden.

Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier. Dit beginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Derhalve houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aldus mag de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., "Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht", TBP 1970, 382.)

In casu is het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden daar de beslissing geen rekening houdt met alle essentiële elementen van de zaak, zoals het feit dat het centrum van belangen van verzoekster zich in België bevindt en dat ze bij een terugkeer naar haar land van herkomst totaal aan haar lot zou worden overgelaten.

De schending van de aangehaalde wetsbepalingen, de motiveringsplicht en beginselen van behoorlijk bestuur staan vast."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert ook de schending aan van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Waar de verzoekende partij verwijst naar aanbevelingen die de Federale Ombudsman zou gedaan hebben in zijn jaarverslag, merkt de Raad op dat dergelijke aanbevelingen geen rechtsregel of beginsel uitmaken waarvan de verzoekende partij op dienstige wijze de schending kan aanvoeren. Dit onderdeel van het enig middel is om die reden niet ontvankelijk.

Op 19 januari 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner. De gemachtigde legde de verzoekende partij op 22 oktober 2020 echter een inreisverbod op voor de duur van drie jaar. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad, en bij arrest van 26 maart 2021 werd dit beroep verworpen. Dit inreisverbod is inmiddels definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Door middel van de bestreden beslissing wordt de voormelde aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfskaart geweigerd, omdat de verzoekende partij nog steeds is onderworpen aan een inreisverbod en omdat er volgens de verwerende partij tussen de verzoekende partij en haar Belgische partner geen dusdanige afhankelijkheidsrelatie wordt aangetoond waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen verwerven op grond van artikel 20 van het VWEU, zoals bedoeld in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak K. A. e.a. (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dus dat de verzoekende partij, zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing, inderdaad nog onder het inreisverbod valt dat haar voor 3 jaar werd opgelegd. De verzoekende partij betwist niet dat er een inreisverbod werd uitgevaardigd doch stelt dat het inreisverbod nog niet in werking is getreden omdat zij het Belgische grondgebied nooit heeft verlaten.

In casu moet worden gewezen dat Titel III quater van de Vreemdelingenwet inzake 'Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven', waaronder artikel 74/11 ressorteert, een gedeeltelijke omzetting vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In antwoord op prejudiciële vragen gesteld door de Hoge Raad der Nederlanden heeft het Hof van Justitie in zijn arrest C-225/16 van 26 juli 2017 in de zaak Mossa Ouhrami voor recht verklaard dat "[a]rtikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115/EG [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten". Teneinde artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met voormelde uitspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, waarvan het een gedeeltelijke omzetting vormt, is

het noodzakelijk zijn paragraaf 3 zo te interpreteren dat het inreisverbod dat een terugkeerbesluit aanvult, bestaat en bindende kracht heeft vanaf de kennisgeving ervan, maar de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen van zodra de betrokken derdelander daadwerkelijk het grondgebied heeft verlaten (RvS 6 maart 2020, nr. 247.247). In casu is het niet betwist dat de verzoekende partij tot nog toe naliel uitvoering te geven aan de haar reeds gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd in haar standpunt dat het inreisverbod als impliciet doch zeker ingetrokken moet worden beschouwd gelet op de afgifte van de bijlage 19ter in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging, wat volgens haar een 'tijdelijk verblijfsrecht' impliceert.

De Raad wijst hiervoor op artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

"De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan."

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.”

Voormeld artikel werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 5 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017). In de parlementaire voorbereiding wordt uitdrukkelijk het verband gelegd met het arrest C-601/15 PPU van 15 februari 2016 van het Hof van Justitie (Grote Kamer) in de zaak J.N. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, meer concreet zijn paragrafen 75 en 76 (Wetsontwerp van 12 december 2016, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 2215/1, p. 10-11). In deze paragrafen stelde het Hof van Justitie als volgt:

“Ten aanzien van de aanwijzing van de verwijzende rechter dat de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp van een terugkeerprocedure is, volgens zijn eigen rechtspraak tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege vervalt, moet worden benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59).

76 Zowel uit de loyaliteitsverplichting van de lidstaten die uit artikel 4, lid 3, VEU voortvloeit en die in punt 56 van het arrest El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268) in herinnering is gebracht, als uit de vereisten van doeltreffendheid die met name in overweging 4 van richtlijn 2008/115 zijn vermeld, volgt immers dat aan de bij artikel 8 van die richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen tot verwijdering over te gaan, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan (zie in die zin arrest Achughabian, C-329/11, EU:C:2011:807, punten 43 en 45). Aan die verplichting zou niet zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een procedure als in het vorige punt omschreven niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg.”

Bijgevolg kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar standpunt dat het inreisverbod zou zijn ingetrokken of opgeheven en om deze reden hiernaar niet langer kon worden verwezen in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betwist vervolgens dat de verwerende partij haar aanvraag tot gezinshereniging kon afwijzen omwille van het feit dat zij nog het voorwerp uitmaakt van een eerder opgelegd inreisverbod. Zij voert aan dat hiertoe enkel kon worden besloten na te hebben vastgesteld dat de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld, of nog voor zover redenen van openbare orde of fraude zouden spelen. Zij stelt nog dat het inreisverbod in haar situatie niet als motief kon worden ingeroepen om de verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of te weigeren, nu het Hof van Justitie in zijn reeds genoemde arrest Ouhrami stelde dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen heeft vanaf dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Nu zij nooit het grondgebied heeft verlaten, is volgens haar het inreisverbod niet in werking getreden.

Waar verzoekende partij erop wijst dat een inreisverbod pas ingaat vanaf het ogenblik dat zij effectief het grondgebied heeft verlaten en hiernaar niet kan verwezen worden om haar aanvraag af te wijzen, kan zij niet gevolgd worden.

Zoals blijkt uit het arrest van de Raad van State van 3 april 2020, nr. 247.370, heeft de Raad van State geoordeeld dat: *“(…) Uit het voornoemde arrest van het Hof (C- 225/16, Ouhrami tegen Nederland) kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen*

zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.” en verder:

“10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, ‘aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”.

Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten.

Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald *“dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnegd”.*

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij niet mogen verwijzen naar het geldende inreisverbod omdat verzoekende partij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

In de zaak K.A. van 8 mei 2018 heeft het HvJ, besloten dat *“de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat [mag] stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnegd. (...) Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnegd.”*

Hieruit kan worden afgeleid dat artikel 20 van het VWEU in beginsel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat niet in aanmerking wordt genomen (en dus dat een verblijfsrecht niet wordt erkend) wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, voor zover een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit niet blijkt dat de weigering van het verblijfsrecht tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk gedwongen is het EU-grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Verzoekende partij gaat met haar betoog volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar onderzocht wordt of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoekende partij en haar wettelijk geregistreerde Belgische partner.

Voor wat betreft de concrete toetsing aan artikel 20 van het VWEU, stelt zich vervolgens wel nog de vraag of de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging, gegevens aanbracht die alsnog kunnen wijzen op een zodanige band van afhankelijkheid waardoor het weigeren van het verblijfsrecht aan haar haar Belgische partner feitelijk zou dwingen om het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten waardoor haar het effectieve genot zou worden ontzegd van haar voornaamste rechten die zij ontleent aan haar status van Unieburger. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij geoordeeld dat dit niet het geval is.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij met betrekking tot de afhankelijkheidssituatie, geoordeeld als volgt:

“Betrokkene legde een eerste verklaring wettelijke samenwoning af dd. 03.03.2022, met andere woorden na het opleggen van het nog steeds geldende inreisverbod van 22.10.2020. Een geregistreerd partnerschap geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en haar wettelijk geregistreerde partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. In deze dient te worden opgemerkt dat er op het moment van het nemen van het inreisverbod en in het verzoekschrift dd. 30.11.2020 tot nietigverklaring van het inreisverbod nog geen sprake was van een relatie met de heer C.. In hogermeld arrest oordeelde de Raad dat er op dat moment van een beschermenswaardig gezins- of privéleven van de betrokkene met haar broers, zussen en andere familieleden, in de zin van artikel 8 van het EVRM, geen sprake was. De betrokkene heeft nagelaten het bevel en het inreisverbod dd 22.10.2020 na te leven en heeft in die omstandigheid een partnerrelatie aangegaan met de heer C., O. Er kan dan ook op basis van de aangegane relatie geen aanleiding zijn tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf of bescherming tegen verwijdering op grond van artikel 8 van het EVRM, aangezien betrokkene haar gezinsleven in België opbouwde, wetende dat haar verblijfssituatie vanaf het begin precair was en dat haar verblijfssituatie zo was dat bijgevolg het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin eveneens onzeker was. Ook het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het EHRM dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 September 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland).

Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en haar partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof van Justitie benadrukt namelijk in het voornoemde arrest in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018 dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie zij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken: ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals voorzien in artikel 40ter, namelijk de verklaring wettelijke samenwoning, een geldig paspoort, bewijzen bestaansmiddelen van de referentiepersoon en een aantal foto's zonder datum waarmee de betrokkene poogt het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen. Er is op basis van deze stavingsstukken geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van haar partner. In het dossier zijn er geen elementen terug te vinden dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch dat er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van hem ten aanzien van betrokkene van welke aard dan ook. De referentiepersoon is geboren in België, heeft hier steeds gewoond en verkreeg dd 07.01.1997 de Belgische nationaliteit. De heer C. beschikt over uitkeringen, die hem maandelijks worden uitgekeerd. Betrokkene en referentiepersoon zijn allebei volwassen personen. Niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zouden dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie heeft in het arrest K. A. e.a. heeft gesteld dat “de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet (kan) weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.” Volgens het Hof van Justitie dient de bevoegde nationale autoriteit “dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 van het VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.” (HvJ 8 mei 2018, K. A. e.a., C-82/16, punt 57).

Zoals de bestreden beslissing weergeeft heeft het Hof van Justitie in het voormelde arrest K.A. geoordeeld:

“Wat de hoofdzaken betreft waarin K. A., M. Z. respectievelijk B. A. de verzoekende partij is, moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen – anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn, zoals de Unieburgers in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124) – in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tegen deze motieven in haar enig middel enkel inbrengt dat zij van oordeel is dat er in casu wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, omdat zij reeds geruime tijd in België verblijft en is aangewezen op de zorg van de referentiepersoon. Deze afhankelijkheidsverhouding is volgens de verzoekende partij ook aangetoond op basis van de stukken die werden voorgelegd. De verzoekende partij stelt verder dat haar duurzame relatie met de referentiepersoon ervoor zorgt dat haar aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist.

De Raad dient echter vast te stellen dat uit de stukken die de verzoekende partij heeft neergelegd geenszins blijkt dat zij aangewezen is op de zorg van de referentiepersoon. Uit het loutere feit dat zij reeds lange tijd in België verblijft kan evenmin een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon worden afgeleid. De registratie van de wettelijke samenwoning werd bovendien pas op 3 maart 2022 aangevraagd. Met de loutere bewering dat de afhankelijkheidsrelatie volgens haar wel degelijk is aangetoond om basis van de stukken die werden voorgelegd maakt de verzoekende partij echter helemaal niet aannemelijk dat voormelde motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij maakt het bestaan van de betreffende afhankelijkheidsrelatie niet op enige concrete wijze aannemelijk.

Waar de verzoekende partij nog de schending van haar gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De bestreden beslissing kan dan ook niet tot gevolg hebben dat het beweerd gezins- en privéleven van de verzoekende partij zou geschonden worden. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk om van de verzoekende partij te verwachten dat ze op afstand invulling geeft aan haar gezinsleven gelet op het bestaande inreisverbod. Dit kan door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en bij wijze van bezoeken in het herkomstland door haar partner. De scheiding is bovendien ook maar tijdelijk en de verzoekende partij heeft de mogelijkheid om de opschorting of de opheffing van het inreisverbod te vragen. Bovendien dateerde dit inreisverbod reeds van voor het wettelijk geregistreerd partnerschap. De partners wisten aldus voor het aangaan van het geregistreerd partnerschap dat de verblijfssituatie van de verzoekende partij in België precair was. Eens het inreisverbod uitwerking heeft gehad staat het de verzoekende partij vrij om opnieuw een verzoek tot gezinshereniging in te dienen. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk of minstens ongegrond.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU